

NEBE NAD BERLÍNEM

Rozhodl se pro nejdrzejší z východisek: pozvednout aperitiv tak, aby jej prořalo světlo Krista, skutečného protektora a říšského Pána.

Povedlo se, na jiskře cinzana všimněme si dvou rysek. A v nich ten muž teď čáru dá, mezi nimi poletí.

Poletí jak sáně od stolu ke stolu, nafetovaný jednou jedinou úsečkou života. Vynechá diapozitivы z letoviska na Rujaně a bude natolik otravný, až mu společnost udělá prázdná židle.

Řekni to! Křičí, motá se tam a zpátky, vkleče chytá ji za nohu: Řekni, ty přece znáš ty jejich zadky, proč se prvotřídní německý inženýr chápe rýsovacích potřeb a překresluje posvátnou geometrii bytí? Proč?

Načež vší silou mrštil sklenkou o parkety. Což nás všechny zamrzelo, škoda pití.

Být v kůži lidí, zameteme střepy. Mít v těle krev, do tváří ji naženeme a začneme tančit, házet konfety, v jednom kole byl by s námi a jeho splín jak otep slámy zahořel by, snad i štípl lehce, na znamení, že v zapomnění padlo, co zde tak těžce, osudově visí – a úporně odolává rozbití.

Být v kůži lidí, asi bych s chlapem vyrazil dveře, ale zde nemohu než sázet věty za větami a čekat, jaké z nich ujmou se keře, co za plody on sklídí, co v důsledcích ochutná.

Celé to asi provedeme při tangu, tak pojď, máš už dost, musím nakročit, chytit tvé vlasy a zvrátit hlavu, tak se zvedej a trochu pomoz té ženě, která tě právě rodí

kdesi v sutinách Berlína, v sutinách Ódy na radost.